Magyaráz: Magyarán magyarul magyaráz

Írta: Kiss Dénes

Magyarázattal, sőt magyarázatokkal tartozom mindazoknak, akiknek úgy szóltam e rendkívüli szavunkról, hogy nem magyaráztam meg a lényegét. Alább arra törekszem, hogy minél több példával segítsem elő, ne „magyarázkodással” csupán, hanem indoklásokkal nyelvünk működésének bemutatását. Ebben az esetben talán a legfontosabb szerepe éppen a „magyaráz” szavunknak van arra vonatkozólag, hogy megértsük magát a szót, amely a „magyarán”, „magyarul”, „magyaráz”, „magyarázat”, „magyarázkodik”, „megmagyaráz” stb., változatokban is lényegében ugyanazt jelenti. Az egyes példák közé magam is elmondom a magyarázataimat, amelyek, remélem kellően megvilágítják a szó értelmét és szerepét.

Magyarok Világszövetsége — Magyarságtudományi Füzetek

Arról már szóltam, hogy aligha van még nyelv, amelyik a saját népe nevét használná az értelmez, értelmezés jelentés kifejezésére. Persze lehetne még „*elemzés*”, „*pontosítás*” stb. is. De már számtalanszor bebizonyosodott, hogy az értelmezés a hozzá legközelebb álló jelentésű szó a magyar nyelvben. Valójában azonban nem helyettesíti! Most jöjjenek a továbbiakban az igazi

MAGYARÁZATOK

Abajog

Arra mondjuk, aki a bajait mondja, illetve nemcsak mondja, hanem közben szinte jajgat, hangosan elégedetlenkedik, stb. Tehát, aki abajgat valakit, azt nem babusgatja, ellenkezőleg: azt zavarja, bántja. S noha annyira logikus és világos, vannak, akik összetévesztik éppen ezt a két szót. Pedig az egyikben a „*baba*” szavunk fontos része van benne, a másikban pedig a „*baj* ” szavunk. Maguk a szavak, mint annyiszor, jelzik, közlik önnön értelmüket.

Ásít

Bárki, bárhol, a világ bármelyik részén ásít, az akármilyen anyanyelvű, nagyon hasonló módón ásít. Azt mondja, kissé szaggatottan: áááá-áá. És amikor megnevezi az ásítást, nincs benne a szóban az „*á*”. Németül ásít = gähnen, angolul = yawn, spanyolul = bostezo, stb. Mi pedig, amikor kimondjuk, hogy „ *ásít*”, szinte ásítunk. **Mert a nyelvünk az ősi - és mostani! - valóság nyelve. Vagyis minden fogalom megnevezésének eredete a valósághoz vezethető vissza** .

Nos, éppen ez az a mondat, ami maga a magyarázat, valamint szavaink valóságban való gyökerezése.

Babrál

Ez a szó is „*megmondja*”, hogy aki babrál, babra munkát végez, ha nem is babot válogat, de apróságokkal foglalkozik. Kicsi tárgyakat rakosgat stb.

Baljós

Összetett szó. Ezúttal is azonnal megtudjuk, hogy nem jó dologról, jó jelekről stb. van szó, hanem rosszra utaló jelző forrott össze a jelzett szóval. Így jött létre ez a szó.

Balog

A „*bal*” nem jó dolog, ezt mutatják az olyan kifejezések, mint a „*balfácán*”, „*balga*”, „*balsors*” és így tovább. Alighanem ide sorolható a „
ballada
” szavunk is. Persze nincs mód arra, hogy valamennyi példának alkalmas szavunkat fölsoroljuk. Sőt, arra se, hogy az elénk került szókat ábécé sorrendben mutassuk meg. Gondolatokat, megjegyzéseket füzünk hozzájuk, hogy látható legyen a logika jelenléte. Tehát

később úgy mutatjuk be őket, ahogy elénk kerülnek. A balkezesség ősi tapasztalat arra nézve, hogy az a „
nem jó
” kéz. A jó kéz a magyarban egyedülállóan a jobb kezünk, amivel védekeztünk, a munkánkat végeztük.

Csibe - csipet

A „*c*” hangzót a becézéssel kapcsolatban már több helyen vizsgáltuk. A szó elején ritkán fordul elő, mint például cica, cucc szavunkban. Ám a „ *cs*” ott van a csipet, csipisz, csip-csup, mint semmiség, csacsi, csibe, csecse stb. szavainkban. A „
c
” a pici, ici-pici, cici, aztán, mint becéző hangzó a cila, cicus, cirógató szavakban. Természetesen nem kevés ide sorolható szavunk van még. Talán egyről még külön is kellene szólni, bár több helyen is írtunk a beCézésről. mikor a „
c
” bekerül a szóba. Az „
őscé
” címmel magyaráztuk ezt a jeles nyelvi remeklést, ami az ősi és egyetemes „
cuppant
”, „
cuppanás
” nyomán került a nyelvünkbe. A csecsemő az emlő szopásakor hallatja ezt a hangot, éppen azt, amikor a táplálkozás közben jól érzi magát. A meleg, simogató anyai emlő, az édes anyatej ősemléke a becézés cuppantó céje, a felnőttek, ha jót ettek vagy jót ittak szintén elégedetten cuppantanak. Tehát ezzel az „
ősCével
”, sajátos fogalom is helyet, ráadásul igen fontos helyet foglalt a nyelvünkben s egyúttal fontos szerepet is vállalt. A nyelv „
észrevette
”, - szó szerint észbe vette! - és nagyon gazdag változattal használja a „
becézést
”. Tőlünk átvéve, más nyelvben is mintha használnák ezt a fogalmat, csakhogy egészen mást jelent, és nincs ott a „
c
”! A magyar nyelv tehát a legősibb időktől ismeri - és valójában önmaga által teremtve birtokolja - ezt a nyelvünkben lévő logikát is fényesen bizonyító jelenséget, hisz nem egyszerűen kifejezésről van szó, hanem önmagát is magyarázó nyelvi remeklésről, ami sok minden mással bizonyítja nyelvünk rendkívüli voltát! Alább nemcsak ebből a szempontból is fontos, bizonyító erejű szavakat sorolunk, hanem olyan szavakat mutatunk be, amelyek egyúttal sajátos jelenségek és a magyaráz szavunk fogalmát értelmezik, ha így jobban hangzik, magyarázzák.

A továbbiakban szintén érdekes szavakat válogatunk, amelyek a nyelvünkben szigorúan jelen lévő logika és matematika folytonos, meghatározó működését bizonyítják. Ilyen szempontból fontos például a „*köz*”, illetve az ebből alakult „*közel*” szavunk. Azért választottuk ezt a szót, mert meglehetősen látványosan bizonyítja hogyan alakul ki a jelentéstartalom. Illetve miket is tartalmaz? Értjük a szó jelentését, de tudatosan nem követjük az állandóan ránk ható logikát, holott a nélkül magát a szót sem értenénk. Persze az is izgat bennünket, hogy az agyunk milyen módon fogad el, vagy tart meg - tart számon szavakat, jelentéseket - az összetétel létrejöttekor? Így azt kérjük, hogy alaposabban vizsgálják e két szó, amit egyetlenként használunk naponta. Értjük, de nem vesszük tudomásul hogyan is alakul a jelentés. Gondolunk-e valamire? Észlelünk-e valamit? Ezt azzal a céllal írtuk, hogy agyunk szerepéről legyen valamilyen sejtelmünk, illetve lássuk, hogy értelmünk élő működése hogyan hat nyelvünk működésére? Mert azt nem kérdezzük, hogy hat-e egyáltalán? Erre nézve abban vagyunk bizonyosak, hogy komoly hatásról van szó, sőt, visszahatásról. Tegyük hozzá, a hatás és visszahatás folyamatosan történik.

Szánjunk külön fejezeteket annak vizsgálatára, hogy az agy miként modellezi a nyelv mozgásait, illetve a nyelv nyelvtani - ami számtan! - működése hogyan hat az agyra? A kérdés sokkal fontosabb, mint az első látásra gondolnánk. Ugyanis a nyelvünk híradásai arról szólnak - és ezt számtalanszor emlegettük is –, hogy a magyar a valóság nyelve. Minden egyes szava mondhatjuk, hogy porcikája és működési mozgása azt erősíti, hogy a valóság a fogalmak alapja. Még az elvont fogalmaké is visszavezethető a valóságra, annak érzékelhető, úgyszólván kézzel fogható okaira.

Az alábbi eszmefuttatás egyszerre igazolja, hogy a logika nyelvünk legjellemzőbb tulajdonsága, még akkor is így van, ha ez a tényező nem mutatkozik meg azonnal. Néha bujdokolva, rejtetten, de nyilvánvalóan mindig jelen van, ha magyarul gondolkodunk és közlünk valamit.

Éppen a „*köz*” szót választottuk egyik sajátos bizonyítéknak arra nézve, hogy a logika egyértelműen, de két irányban hat. Ez azt jelenti, hogy úgy van jelen mindig, mint a hatás visszahatás. Magyarán az okozat is visszahat az okra, azaz a nyomán visszakövethető az út az okig. És ez a kettősség is folyamatos. Ebben a szellemben foglalkozunk újra a „
köz
” és az „
el
” szavunkkal. E két szó „
állt össze
” és lett belőlük, mint annyiszor, új összetett szó. De hogyan is érzékeljük, észleljük és fogjuk föl az így képződött új jelentéstartalmat. A jelentés lényege, viszonylagos távolság megjelölése, mégpedig azt tudjuk meg e szóból, hogy amiről szó van az tőlünk nincs távol, nincs messze, azaz közel van. De, ha kettévesszük a szót, akkor ott áll előttünk a köz és az el. S ha tovább elemezzük, azt látjuk, mintha a szó azt „
közölné
”, azaz hozná közel hozzánk, hogy a köz-el azt mondja: közülünk a köz elmegy, elment.

KÖZ - el

S ha közülünk „*elmegy*” a köz, akkor mi egészen közel kerülünk egymáshoz. Az is érdekes, hogy a köz szavunk használata térbeli értelmezése, kettőt feltételez. Például a folyóköz esetében. Így használjuk, írjuk Bodrogköz, Csallóköz stb. Vagy gondoljunk a „
köztes
” a „
közte
”, „
közöl
” „
közé
”, „
közbe
”, stb. szavainkra. Határozottan két határa van a nevezett tájnak. Falun sokfelé hívnak utcát „
köz
”-nek. S jegyezzük meg rögtön, hogy a logika másik iránya azt mutatja, hogy a „
közel
”, „
közvetlen
”, „
közeleg
”, sőt, a „
közvetlen közel
” éppen a legnagyobb közelségre utal. Miután nem hagyhatjuk szó nélkül e szavunk sokféle használati lehetőségét, amikor a sajátos egymás mellettiség, közelség a közösség lényege. De az is igaz, hogy a „
központ
” az a hely, ahova összpontosul valami. És mondhatjuk akár így is: központosul. Így aztán a „
köz
”-ben a kettő található, az „
össz
”-ben az összes.

Itt van, ami az egész nyelvünket jellemzi! A kettes számrendszer jegye, jele, valamint a logika jelentéstartalmat alakító ereje.

Persze már korábban, több évtizede foglalkoztunk a „*köz*” szavunkkal, de akkoriban eddig nem jutottunk el. Ennek ellenére nem volt felesleges - érdekes alakzat áll elénk, ha elválasztjuk: *fel-es-leg-es* - a korábbi kutakodás. Akkoriban fölhívtuk a figyelmet arra, hogy a
k+z
mássalhangzó képlettel nagyon sok szavunkban találkozunk. Valamint szóltunk arról a valóságról, hogy a

kéz kézközeli eszköz
. Használják ezt a szavunkat így is „
eszközöl
”, azaz valamit tesz, csinál stb. Nem is tudjuk eldönteni, hogy bár nem a legszebb kifejezés, helyeseljük-e vagy ellenezzük a használatát. Tudjuk mi az igazság. A nyelv ilyesfajta burjánzásába nehéz beleszólni, a magyar nyelv öntörvényűen változik. Nem mondjuk, hogy fejlődik, de alakul ilyen vagy olyan formában.

S ha már itt tartunk, érdekes lesz kissé körbejárni a „*fejlődés*” és a „*nő*” szavunkat. De előbb lássuk, hogy „ *közben*”
mi történik a nyelvvel? Természetesen a következőkben is „
magyarázatokkal
” folytatjuk, de nem feledkezünk el a már említett „
fejlődés
” és „
nő
”, valamint „
nől
” és „
növekszik
” szavaink között lévő logikus összefüggésekről sem. De azokhoz kissé talán több magyarázatra van szükség.

Lássuk az ide sorolható lehetőségeket. A „*nő*” szavunknak két jelentése van napjainkban. *Egy ébként a jelentések évezredek alatt még a magyar nyelvben is változhattak, de a más nyelvekben végbement változásokhoz képest, elenyészően. Ez nem valami különlegesség. A szótövek, gyökök és a ragozás, képzés a különlegességek és mindezek össze is függnek. A ragok valójában a jelentések végső meghatározói, a gyökök munkájának bevégzői. A szavak szilárdságának ez a titka. Valamint, hogy ennyire fönnmaradhatott a hangzók tartása.*

Mindezek jelentőségéről a *Halotti Beszéd és Könyörgés* elemzésekor írtunk. (Bábel után) Nyelvünk sokféle sajátosságáról szintén. Azaz mindazokról a tulajdonságokról, amely miatt **a magyar nyelv lényeges tulajdonságait tekintve, eltér minden bizonnyal a világ minden nyelvétől. Magunk már évtizedek óta nem is úgy közeledünk hozzá, mint nyelvhez, hanem élő szervezetben működő logikus rendszerhez**
.

De folytassuk a *magyarázatok bemutatását*, mert az eddigiekből is látszik, hogy ezek a nyelvünk törvényeit képviselik, működését vezérlik.

Tehát a *nő, növekedik, növekszik, megnő* látszólag nem függ össze a nő, mint nőnemű ember szavunkkal, illetve annak jelentésével. Pusztán véletlen azonosságról van szó? Rögtön itt mondjuk el, szögezzük le, hogy ok nélküliség, véletlen 2010.05.03. magyar nyelvben nem létezhet! Lássuk csak, a nő másik jelentése, hogy növekszik. S ha így van, természetes, hogy éppen a nő az, akiben nő a gyerek! Növekedik, fejlődik az ember, majd a nő neveli, a növekvő, már megszületett gyermeket. A *nevel-növel* is

kínálja alapos és közeli rokonságát. De tagadhatatlan, hogy a *nőben nő, növekszik, növekedik a magzat, a gyerek. És az is bizonyos, hogy az ember nagyon régtől tudja, hogy a magzatnak a feje nő meg aránytalanul nagyobbra az anyaméhben, mint bármely más testrésze!* ***Tehát a fejlődésben sem véletlen a „fej” jelenléte, ahogy a kifejezésben sem***. De az utóbbiról is szóltunk már szintén több alkalommal.

Ha nem is teljesen az ábécé szerint, folytassuk a bab, báb, búb stb. szavakkal a sort.

Bab

Kicsi a bab, ezért is elbabrálgatunk a dologgal. Kezdjük a mássalhangzóval, amelyből kettő is jelen van a szóban. Amikor a „*bé-bö*” mássalhangzót vizsgáljuk, több érdekes dologra föl kell figyelnünk. Ugyanis legalább innét kell kezdeni a kutakodást a jelentést illetően, ha nem korábbról?! Amikor ezt a hangzót képezzük a szánkban, azaz formáljuk-ejtjük, búbos lesz az arcunk. Búbos és púpos. A jelentések „*búb*”, „*púp*” nagyon közeliek! A púp élesebb búb.

Ám, aligha kétséges, hogy a *baba, bába, bábú* szintén ide sorolódik. De ugyancsak itt kell említenünk a *bugyog, bugyor, buggyan, buborék* stb., szavainkat is. Nem szólva arról, amit nem először jelzünk, hogy a „*b*” hangzó ejtésekor az arcunk is kissé „*kibúbosodik*”, mert nagyobb levegő kell a hangzó formálásához, mint az átlagos mássalhangzóéhoz. Sőt, hogy teljes legyen a csoda, a teljesebb, nagyobb nyelvtani középfokának hangzója maga is teljesebb, nagyobb, mint például a „*t*” vagy a „*k*” stb. hangzóké. Így a középfok megjelenítése is eszerint történik: *jó - jobb, nagy - nagyobb, szép - szebb*, és így tovább.

Tagadhatatlan a „*búbos*” „*bé*” láttató szerepe is. Ez a jelenség, amelyre több példát is mutathatnánk, különleges csodája a nyelvünknek. Mintha zseniális eszme-mérnök találta volna meg ezt a nyelv által kínált lehetőséget?! **Szinte minden képzeletet felülmúlnak a magyar nyelv ilyen és hasonló működési titkai és rendszerei**. És rögtön tegyük hozzá, hogy a „

bő
”-„
bők, „
bű
”
-k törzsi középvezetők voltak. Ugye milyen érdekes? Mennyire egymásra mutatnak, egymást igazolják, egymást hitelesítik ezek a szavak és jelentések? Példátlan ez a nyelvekben! A mi nyelvünk bőviben van az ilyen és hasonló jelenségek kitalálásában és használatában. Ez a
bőség
számtalanszor elámít bennünket. No meg az a tény, hogy bár csaknem fél évszázada kutatjuk a nyelvünket, még mindig új és új meglepetésekre bukkanunk. Ez történt a napokban is - 2008 augusztusában - amikor nemrég elhunyt kedves barátom,
Raksányi Gellért
, a Nemzet Színésze
nejével beszélgettünk. Katának jó érzéke van a nyelvhez és ekkor jött elő, amiről alább szólok.

Mérges vagyok

Sokszor mondjuk ezért, azért ezt az egyszerű mondatot, de nem gondolunk valódi méregre. Csak arra, hogy valami felbosszantott bennünket, valami miatt mérgelődünk. Pedig ennél többről van szó, amit nem tudunk, de a nyelvünk ezúttal is tudja. Lássuk hogyan is lehetséges ez? Másutt írtunk arról, hogy a „*könny*” és a „*könnyű*” szavunk nagyon hasonlít egymáshoz, lehetséges, hogy rokonságban is állnak egymással e szavak? Méghozzá közeli rokonságban? Úgy látszik, igen. Ezt bizonyította az akkori vizsgálódásunk. Gondoljunk arra, hogy erős sokkhatás ér bennünket, hozzánk közeli embert veszítünk el vagy más veszteség szomorít. Olyankor sírnunk kell. „ *Elfogott a sírás*”, így fejezzük ki. Azaz könnyeztünk, könnyek könnyítették meg az érzéseinket. Emlékszünk is olyan esetekre, amikor a síró, szomorú embernek azt mondták, „
na, csak bőgd ki magad!
”, majd jobb lesz, könnyebb lesz. Igen, éppen
a könnyek könnyítenek
, de miért?

Szerencsére, fogorvosi rendelőben várakozva, kezembe véve az ott lévő orvosi folyóiratot, abban olvastam a következőket. Azt írta a szerző, - sajnos a nevét nem jegyeztem meg –, hogy lehetséges olyan eset, amikor olyan nagy sokkhatás éri az embert, annyi méreg képződik az agyban, ha az onnét nem távozna, akár bele is halhat az illető. A könnyek nem mást szolgálnak, mint azt, hogy kimossák a mérget. Vagyis, amikor azt mondja a magyar, hogy mérges, bár nem gondol rá, valahol benne valódi, igazi méreganyag gyűlt össze. Igen, valódi, vegyileg is kimutatható méreg. Tehát a nyelvünk tudja, miért mondjuk, hogy mérges vagyok. Igazi, bennünk lévő ártó méregről szólunk. Lám, ki gondolta volna?! A könnyítést, megkönnyebbülést már értjük, mert mindegyikünk volt hasonló helyzetben és érezte a könnyek

által elért megkönnyebbülést. A méreg azonban meglepett, amit kissé szégyellek, mert már tudhatnám, hogy nyelvünk rendkívüli dolgokra képes, mert ősi tudást hordoz, de mai rendszerekkel és módszerekkel párhuzamosan válaszol a kérdéseinkre. Hogy példát mondjak, ez a tulajdonsága olyan, mintha ezer évekkel korábban ismerte volna a villamosságot, a repülést, sőt, az űrrepülést. Emiatt is vissza kell térnünk az egyenlítő szavunkhoz és annak teljes jelentésének vizsgálatához. Mert szinte hátborzongató mindaz, amit az egyenlítő jelentése hordoz. Nincs más magyarázat. Ha csak az nem, hogy az egész magyar nyelv megjárta a világűrt. Erről is írtunk már, ezúttal csak röviden utalunk arra, hogy a nyelvekben - angol, német, francia, orosz, latin stb. - az egyenlítő megnevezésére, nem a saját „*egy*" - ein, one, agyin stb. - szavukat használják, mint a magyar az egy-et, hanem általában az „
eq
" vagy „
ek
" szótőt, ami a magyar „
egy
" változataihoz áll a legközelebb. (Megjegyezzük, e szavakról másutt bővebben írunk!)

Érdemes még további dolgokat leszögezni. **Ha a magyar ősnyelv, akkor hosszú ideig egyetlen, minden bizonnyal zárt tájékon, kellett lennie ahhoz, hogy megerősödjön, hogy a hatásokat már a maga törvényei szerint helyre tegye, kezelje. Így az európai ősnép feltételezése a magyarsággal kapcsolatban, meglehetősen valóságos és nem délibábos dolog** . Vagyis nem árt figyelembe venni ***Michelan gelo Naddeo***
olasz íráskutató véleményét, aki három könyvet írt a székely-magyar rovásírásról, angol nyelven. Az utolsó munkájából személyesen idézett többünknek a könyve bemutatóján.
Azt állapította meg, hogy mindenféle írás innét, a Kárpát-medencéből származik és sugárzott szét más, akár távoli tájakra
. Magyarán, át kell nézni alaposan
Mario Alinei
és mások munkái nyomán Európa és a magyarság történelmét, őstörténetét! Általában az emberiség őstörténetét.

Most, hogy e sorok írója *magyar-kecsua* - az inkák ősi, ragozó nyelve - szótár készítésével próbálkozik, ez a kívánság olyan bizonyossággá változott, hogy e kutatások nélkül, szinte minden eddigi ún. tudományos megállapítás hibás lehet.

Egyenlítő

Annak idején, amikor az „*egy*" szavunkat és annak jelentését vizsgáltuk - ennek már több évtizede - egymás után értek bennünket a meglepetések. Egyáltalán nem felesleges ismétlés itt is szólni erről. Az első és legfontosabb megállapításunk az volt, hogy az általunk megvizsgált valamennyi nyelvre az volt a jellemző az egyenlítő szóval kapcsolatban, hogy ezt a

szót nem a saját „ *egy*” szavukból alkották. Aztán a jelentéseket elemeztük, egészen pontosan a FÖLD szavunkat alkotó mássalhangzók jelentéseit. Arra a következtetésre jutottunk, hogy akik ezt a nyelvet beszélték, időtlen idők óta tudják, hogy a föld gömbölyű és forog. Aztán ahogy már leírtuk, az egyes nyelvek nem a saját „
egy
” szavukat használták, mint a magyar nyelv, az „
egyenlítő
” kifejezéshez. Persze előtte elemeztük a magyar nyelv logikája szerint az egy, a fél, a pár, stb., jelentéseit. Lássunk néhány példát más nyelvekből, amelyek nyilvánvalóan nem eredetiek, hanem átvételek. És minden arra utal, hogy a magyar nyelvből vehették át.

A magyar nyelvben, miként erről is többször írtunk, az „*ek*”, „*ik*”, „*ig*”, „*eg*” mind „*egy*”-et jelentenek, tehát elég nagy valószínűséggel állíthatjuk a föntieket. Csak még annyit, a Halotti Beszéd „ *ig*”
-je és „
igg
”-je világosan egyet jelent. Így hát a magyar egyetértés szava, az
igen
, valóban az egyezés kifejezése. Ha úgy tetszik, ragozott „
egy
” és azt jelenti „
egyezünk
”.

-

Az orosz agyin nem szerepel az orosz egyenlítő szóban, mert az - latin betűkkel - *ekvátor*.

-

Latinul az egy *unus*, az egyenlítő (földrajzi) *circulus aequinoctialis, aequator*.

-

Az angol egy *one* (ejtése: van), az egyenlítő *the equator*.

-

Németül egy *ein*, egyenlítő *der Áquator*.

-

Spanyol egy *uno, una*, egyenlítő *ecuador*.

Nem is szükséges további példákat mutatni. Aki megértette a szándékot, az talál még eleget. Különben is elég ennyi ahhoz, hogy lássuk, a híres nyelvek bizony nem maguktól hozták létre e szavakat, nem az ő szüleményeik, hanem kölcsönbe vették más nyelvtől, mint annyi egyéb szót is. S ha újra átgondoljuk ennek okát, csak arra gondolhatunk, hogy akik ezt a nyelvet beszélték, ennél is sokkal többet tudtak. Mert úgy láttatják e szavak a földet, mint aki kívülről, a világűrből nézi, illetve látja a Földet. Ezt a kerekded bolygót. És nem az ezernégyszázas évek óta, hanem sokkal előbb! Ez az, amit *ősi tudásként* emlegetünk.

Hát ezek a példák is a sokszor emlegetett *MAGYARÁZATOK* közül valók! A magyarázat tehát nem csupán egy szó, hanem nyelvi kulcsszó, mód, amely nyelvünk működését jelöli. Egyúttal arra bíztat, hogy használjuk is ezt a nyelvet arra, hogy magát a nagyvilágot tolmácsoljuk a segítségével. Ehhez, nem kétséges elsősorban tudásra van szükség, a magyar nyelv igazi és teljes ismeretére, valamint bátorságra. És még arra a fölismerésre, ami így hangzik, s amit szintén nem véletlenül említünk annyiszor:

A LEGFGONTOSABB: A FELISMERÉS!

Eltárolt hozzászólások
Megjelent: **1134** alkalommal